

ဝင်းမင်းတင်စာပေ

ဝင်းမြမြ

ကျန်မာ

ဆရာဝန်ကဗျာ

အောင်ကျော်စိုး
2016

စာရေးသူ၏ ဆန္ဒမွန်

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မင်္ဂလာဒုံမှာ မွေး၊ ပဲခူးမှာ လူလားမြောက်ပြီး ပခုက္ကူမြို့မှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်မြို့ကို အချစ်ဆုံးလဲလို့ မေးခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ အဖြေရခက်စွာနဲ့ ပဲ သမိုင်းကြောင်းလှတဲ့ မြို့တွေအားလုံးကို အတူတူ ချစ်ပါတယ်လို့ ဘက်မလိုက်ဘဲ ဖြေမိမှာ ပါ။

ကျိုက္ကလို့၊ ကျိုက္ကလဲ့၊ ခရေပင်လမ်းခွဲ၊ ဝါယာလက်နဲ့ အောင်ဆန်းသူရိယ လှသောင်းကျောင်းရှိတဲ့ မင်္ဂလာဒုံမြို့ဟာလည်း ကျွန်မချစ်တဲ့ မြို့ပါ။ ။ ဟံသာဝတီ မင်းနေပြည်တော်လို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဥဿာရွှေမြို့ကလည်း ရှင်စောပု ဘုရင်မကြီးရဲ့ မေတ္တာရိပ်လွှမ်းခြုံထားတဲ့ မြို့ ဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ရွှေမြို့တော်လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ခံခဲ့ရပါတယ်။

ရွှေမော်မော၊ ဟင်္သာကုန်း၊ မဟာစေတီ၊ ရွှေသာလျောင်း၊ စိန်သာလျောင်း၊ ရွှေဂူကြီး (မြန်မာပြည်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဂယာ) ရွှေဂူလေး၊ ကိုးသိန်း ကိုးသန်း၊ အကျွတ်အလွတ်ရွှေတောင်ရိုး၊ ကျိုက်မွန်ဘုရားများစွာနဲ့ ဟံသာဝတီ မင်းနေပြည်တော်ကြီးက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား တောက်တောက်ပပ၊ လိပ်ပြာကန်နံဘေး သာသာယာယာ တေးဆိုအလွမ်းပိုစရာ ရွှေမြို့တော်သူ ဖြစ်ရတာကလည်း ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်တက်ဖွယ်ရာပါ။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးပေါ် မေးတင်ထားပြီး ဧရာအနောက်မြို့တော်လို့ သတ်မှတ်ခြင်းခံရတဲ့ ပခုက္ကူမြို့ကရော ကြည့်လေရာမှာ ကုက္ကိုတန်း၊

တမာတန်းလေးတွေနဲ့ သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရား၊ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်တံကဲ တော်ကြီးရှိ
တဲ့ ရွှေဂူဘုရား၊ ရွှေမုဋ္ဌော ဖောင်တော်ဦး ရွှေတန့်တစ် သရက္ခန်ဘုရား၊
ကုသိန္ဒာရုံတောင်၊ မြစိမ်းတောင်၊ ဆုကြီးပန်တောင်နဲ့ တန်ခိုးကြီးဘုရား
တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းလို့ စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားလှတဲ့
အနုပညာရှင်တွေ ထွက်တဲ့ မြို့ ခေတ်ပညာတက်တွေ အများကြီးရှိတဲ့
မြို့ ရာဇဝင်ထဲက သမိုင်းထဲက ချန်ထားလို့ မရနိုင်တဲ့ ပခုက္ကူ။ ကျွန်မ ပ
ခုက္ကူသူ။

စိမ်းမြမြ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ မြို့များ နဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်သူပဲ
ဟာ ဘယ်ခေပျံမလဲ။ ဟုတ်တယ်နော် (နည်းနည်းတော့ ကြွားပါရစေ)။
ခင်ပွန်းသည် ဒေါက်တာစိမ်းက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး မြသန်းတ
င့်၊ ဦးကြီးသန်းရဲ့ တူတစ်ဝမ်းကွဲ။ တစ်နွယ်ငင်တော့ တစ်စင်ပါလေ။
စိမ်းမြမြကလည်း ဦးကြီးသန်း တူမပဲပေါ့ (စိန်နားကပ် အရောင်နဲ့
ပါးပြောင်တာ)။ ကျွန်မကို စာပေနယ်ထဲ ရောက်ဖို့ တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့
တဲ့ လက်ဦးဆရာက စာမျက်နှာ ၆၄၄ မျက်နှာရှိတဲ့ သီလဝံသ စာရေး
သားခဲ့သူ အမျိုးသားစာပေဆုရှင် စာရေးဆရာ နိုင်ဇော်၊ ဒေါက်တာခင်
ဇော်ပါ။

မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ် ဂုဏ်ဆောင်သူတစ်ယောက်အဖြစ် Ph-D
ဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးရယူနိုင်ခဲ့ပြီး ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်ပေါင်း ၃၈ အုပ်ရှိပါပြီ။
စာပေမြတ်နိုးမှုမှာ စံနမူနာ ထားရလောက်သူပါ (မှတ်ကျောက်တင်ခံ
စာကောင်းပေမွန်များ ရေးသားခဲ့သူအဖြစ်။) အခုရော နောင်ပါ ကျွန်မ
အစဉ်ထာဝရ လေးစားနေမယ့်သူပါ။

တမာရနံ့သင်းတဲ့ ရှင်မတောင် စာပေတိုက်က အယ်ဒီတာကလည်း
ခင်မင်စရာကောင်းသူပါ။ ပခုက္ကူနယ်သား၊ အညာသူ အညာသားချင်း (

ပိုပိုသာသာ) အထင်ကြီးပေးပြီး health for all အလှအပနှင့် ကျန်းမာရေး မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်အခန်းဆက် ရေးခွင့်ပေးခဲ့ သူပါ။ ကျွန်မကို စာအုပ်ထုတ်မယ်လို့ ကမ်းလှမ်းတော့ ကျွန်မလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်ပါ။ အိုကေ ... ရတယ်ပေါ့။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ရှင်မတောင်စာပေက စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း၊ ဖြန့်ချိခြင်း အတွေ့အကြုံနဲ့ ထုတ်မယ်၊ ဝေမယ်၊ လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ဈေးလျှော့ပေးမယ် (ငြင်းမရအောင်ခင်တဲ့ သူတွေဆို) ဝယ်ချင်ချင်၊ မဝယ်ချင်ချင် ဇွတ်ဝယ်ခိုင်းမယ်။ ရတယ်။ သူ့ဘက်က ဖြန့်ဝေမှုကလည်း စိတ်ချလက်ချ။

ကျွန်မဘက်ကလည်း ပရိုမိုးရှင်းလုပ်သမျှ နားငြီးခံနားထောင်ပေးပြီး မသုံးချင်လည်း သုံးပေးနေရတဲ့ ဆေးကုမ္ပဏီတွေ ရှိတယ်လေ။ အလှည့်ကျ မနွဲ့ကြကြေးပေါ့။ (သူတို့ မဝယ်ဘဲ မနေရဲအောင် ကျွန်မမှာ ဝှက်ဖဲရှိပြီးသား)။ ဆရာစိမ်းဆေးခန်းမှာ ဆေးဝယ်ဆေးရောင်း ဆေးပေးတဲ့ နေရာမှာ ကိုယ်စာလှယ်လွှဲစာရထားတဲ့ ကျွန်မကို သူတို့ မလွန်ဆန်နိုင်။ ပိုင်ပါ။ လူနာတွေကတော့ စာရေးနေတတ်လို့ သိကတည်းက ဘယ်တော့ထွက်မှာ လဲချည်း တစ်မေးတည်း မေးနေတာ (အားနာပါးနာနဲ့ ဝယ်မယ့်ပုံ)။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ ဆရာစိမ်းသူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း စာအုပ်လက်ဆောင်တစ်အုပ်စီပေးရင်း ကြော်ငြာပေးဦးလို့ သာ ပြောလိုက်။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား။ ကူရောင်းပေးရမှာ သိပြီးသား။ မှန်းသာ ကြည့်ပေတော့။

ပခုက္ကူမြို့ကို လူတွေ မျက်စိထဲမှာ ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းမြင်ပြီး ပြေးပြေးလာချင်စိတ် ပေါက်အောင် ကျွန်မက ညွှန်းထားတာလေ။ ပခုက္ကူက အမာခံပရိသတ်က ရှိသေး။ ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် လူမှုရေးအရ အားပေးပြီး ဝယ်မဲ့သူတွေရှိသေး(မဖတ်ဘဲ လှူချင်လည်း လှူမှာ ပေါ့)။ ရတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာပြည် တ

စိန်တစ်လျားသာမက နိုင်ငံခြား ရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က တော်တွေကတော့ အားပေးမှုရာနှုန်းပြည့်၊ ကုန်ကြမ်းပါ ပေးမယ် ရယ်ဒီ တဲ့ ။ ဘာလိုပါသေးလဲ။

စ၊ လယ်၊ ဆုံး သုံးပါးစလုံး ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိပါ။ ကျွန်မစာမူကို စေတနာရှေ့ထားပြီး အယ်ဒီတာလက်ထဲကို ယ်တိုင် သယ်ဆောင် ထည့်ပေးခဲ့သူက ပန်းချီ ကျော်ဖြူစံ(အမှာ စာပါ ရေးပေးပါတယ်)။ ရေးနေဆဲ ကာလတစ်လျှောက်မှာ လည်း health for all အလှအပနှင့် ကျန်းမာရေး မဂ္ဂဇင်းက အခန်းဆက်အဖြစ် ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးထားခဲ့တာလေ။

စာအုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ အမှာ စာရေးပေးသူတွေ ကြည့်ဦးမလား။ “သ မိုင်းကပြောသော ပုဂံ၊ ပုဂံကပြောသော သမိုင်း” အကြိမ် ၂၀ မြောက် ထု တ်ဝေနိုင်အောင် ရေးသားခဲ့သူ အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပေဗိမာန် စာမူ ဆု၊ ဦးအုန်းဖေ စာကြည့်တိုက်ဆုနဲ့ သုတစွယ်စုံ ဆုတွေရခဲ့တဲ့ ဒေါက် တာသက်လွင် (ပခုက္ကူသားစစ်စစ်) အပျိုကြီး တကယ်လုပ်မှာ လား ရေး ခဲ့သူ health for all အလှအပနှင့် ကျန်းမာရေး မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ် ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်)၊ ဆရာ ဒေါက်တာမြင့်သန်းက ပဲ ခူးသားစစ်စစ် ဖြစ်ရုံသာမက စာတွေရေး၊ အယ်ဒီတာအလုပ်တွေလုပ်၊ ဆေးတွေကု၊ စာပေဗိမာန်ဆု အကြိမ်ကြိမ်ရခဲ့သူ။ ပန်းချီအဆွဲကောင်း၊ စာသားအရေးကောင်း၊ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း (နည်းနည်းပိုပိုသာ သာ မျက်နှာချိုသွေးတာ)။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နဲ့ ပုံပြဗုဒ္ဓဝင်စာအုပ်ပန်းချီ ရေးဆွဲခဲ့သူ ဆရာကျော်ဖြူစံ။

စိမ်းမြမြ ဘာလဲလို့ မကြည့်ခင် အမှာ စာရေးသူတွေရဲ့ အရည်အချင်း၊ ထုတ်ဝေသူရဲ့ အရည်အချင်းကို ကြည့်ရုံနဲ့ တင် အနုပ

ညာသိက္ခာ ကြီးမားသူတွေမို့ အကောင်းတကု အကောင်းဆုံး မဟုတ်
တောင် အဆိုးတကု အဆိုးဆုံး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်လို့
တွေးပြီး စိတ်ချလက်ချသာ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး အားပေးကြပါလို့ ။ နှလုံး
သားကမ္မည်းတင်ထိုက်သူ မိဘနှစ်ပါး။ အဘက်ဘက်က ဖေးမကူညီခဲ့သူ
ကျေးဇူးရှင်အပေါင်း၊ ကုန်ကြမ်းများ လုံလောက်စွာ ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါ
သော ချစ်ခင်ပွန်း ဒေါက်တာစိမ်းတို့ အား ဖျောက်ဖျက်ခြင်းငှာ မစွမ်း
သာပါသော မေတ္တာထုဖြင့် အထူး... အထူး... ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

မေတ္တာဖြင့်

စိမ်းမြမြ

၁၆-၁၁-၂၀၁၆

*

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်

ကလောင်အမည် = စိမ်းမြမြ

အမည်အရင်း = ခင်မြမြ

ပညာအရည်အချင်း = B.A.B.E.d မွေးသက္ကရာဇ် = ၂၃-၁၂-၁၉၆၄

အလုပ်အကိုင် = နည်းပြ(ငြိမ်း) ဂီတဌာန၊ ဆရာအတတ်သင်

ခင်ပွန်းအမည် = ဒေါက်တာသိန်းသန်းစိမ်း

မိဘအမည် = ဦးကျော်မောင်=ဒေါ်လေးလေး

မွေးဖွားရာဒေသ = မင်္ဂလာဒုံ

နေရပ်လိပ်စာ = ၇/၃-အမှတ်(၁၄)ဥဿာမြို့သစ်၊ ပဲခူးမြို့။

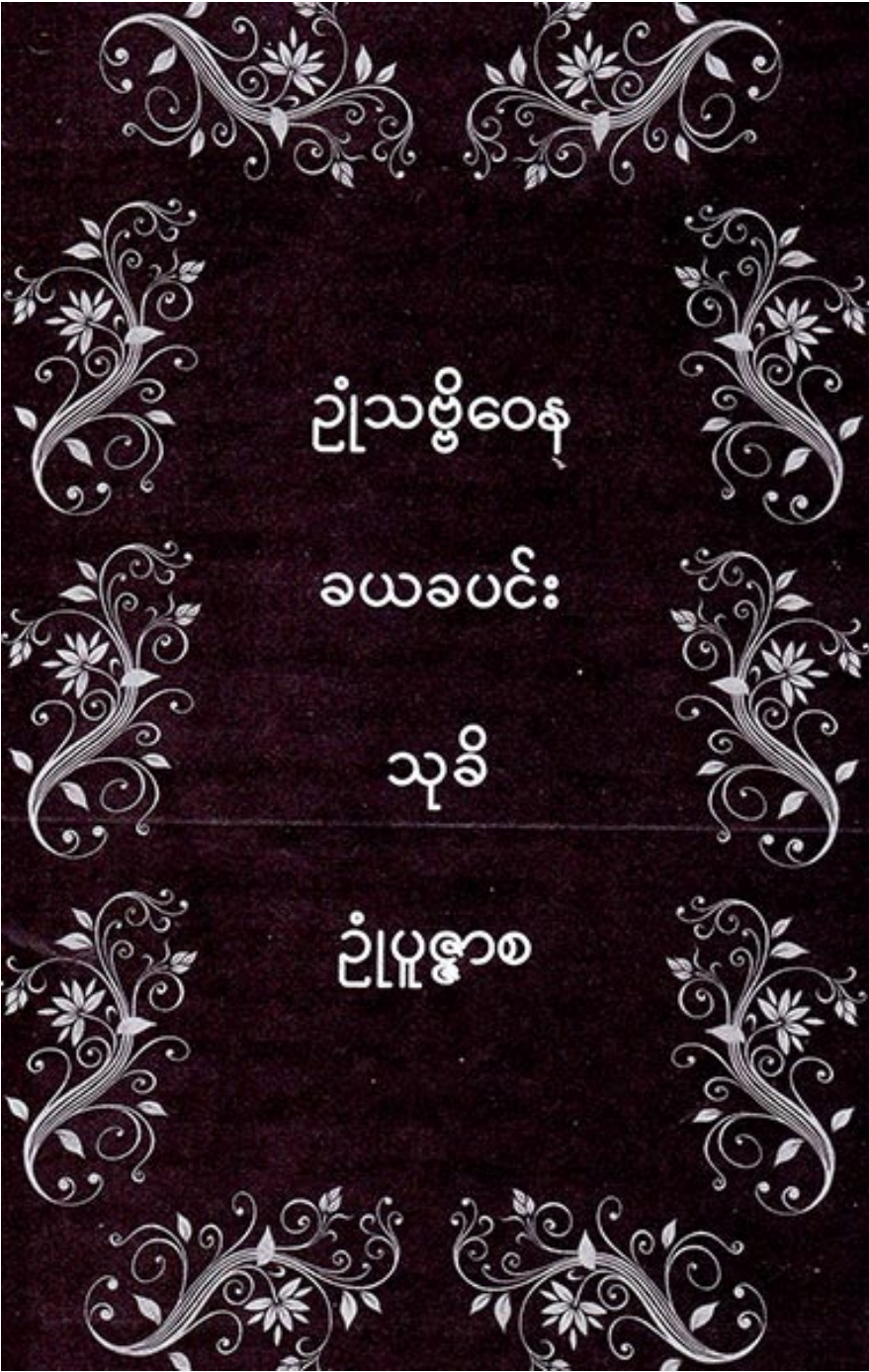
လက်ရှိနေထိုင်ရာလိပ်စာ = ၁၂၁၊ တပ်မလမ်း အမှတ်(၄) ရပ်ကွက်၊

ပခုက္ကူ။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ = ၁၂၁၊ တပ်မလမ်း အမှတ်(၄) ရပ်ကွက်၊ ပခုက္ကူ။

တ္ထ။

စာပေနယ်ပယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သည့် နှစ်- ၁၉၇၉၊ ၈၀ ပညာသင်နှစ် ပဲခူးဒေသကောလိပ် လစဉ်ထုတ် ရိုးမစာစောင်နှင့် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် မမေ့နိုင်သော ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုတိုအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည် ။

A decorative border of white floral and scrollwork patterns surrounds the central text on a dark background.

ဥုံသဗ္ဗိဝေန

ခယခပင်း

သုခိ

ဥုံပူဇာစ

ဆရာဒေါက်တာ သက်လွင်၏ အမှာ စာ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည် ။ သူ့စာအုပ်ကို အမှာ စာ ရေးပေးစမ်းပါ...တဲ့ ။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ဒေါက်တာ သိန်းသန်းစိမ်းရဲ့ အမျိုးသမီးတဲ့ ။

“ဪ... သိပြီ၊ ဟုတ်ကဲ့ ရေး ပေးပါမယ်”

မရေးပေးလို့ ကလည်း မဖြစ်။ သိန်းသန်းစိမ်းဆိုတာ စိမ်းမိသားစု၊ ရှေ့နေကြီး ဦးစိမ်း၏ သား၊ ဒေါက်တာ နွယ်နွယ်စိမ်း၊ ဒေါက်တာ လဲ့လဲ့စိမ်း၊ ဒေါက်တာ မိုးမိုးစိမ်း၊ ဒေါက်တာ သိန်းသန်းစိမ်း စသဖြင့် ဆရာဝန်မိသားစု၊ ရှေ့နေကြီး ဦးသံခိုင်၊ သူ့သမက် ရှေ့နေကြီး ဦးစိမ်းတို့ ဆိုတာ ပခုက္ကူမြို့မျက်နှာဖုံး။

သူ့စာအုပ် နာမည်က

“ကျွန်မ၊ ဆရာဝန်ကတော်”

ရိုးသော်လည်း ဆန်းနေသည် ။ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ၊ စစ်ဗိုလ်စာရေးဆရာဆိုတာတွေကိုသာ တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရပါသည် ။ ဆရာဝန်ကတော်စာရေးဆရာဆိုတာ ကြားပင်မကြားဖူး။ ဒါကလည်း ထူးဆန်းနေပြန်သည် ။ အမှန်တော့ စာရေးဆရာအလုပ်သည် အလုပ်တကယ့် အလုပ်တွင် အခက်ခဲဆုံးဟု ဆိုချင်သည် ။ နှလုံးသားနှင့် လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မေးကြသည် ။ ဆရာက ဆရာဝန်

စာရေးဆရာဆိုတော့ ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ စာရေးဆရာအလုပ် ဘယ်ဟာ ပိုပြီး သဘောကျသလဲဟု မေးတတ်ကြသည်။ ။

ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... ဆရာဝန်ဆိုတာက ဦးနှောက်က ရတဲ့ ဘွဲ့။ စာရေး ဆရာဆိုတာက နှလုံးသားက ရတဲ့ ဘွဲ့ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ က ၁၉၆၂ ခုနှစ်က ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ထိ ရှစ်နှစ်ကြိုးစား ခဲ့ရပါတယ်။ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ က ၁၉၆၇ ခုနှစ်က ၁၉၉၇ ခုနှစ်လောက်အထိ နှစ်ပေါင်း ၃၀လောက် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန် အလုပ် ထက် စာရေးဆရာအလုပ်ကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေထုတ်တော့ စာရေးဆရာကြီး မြသန်းတင့် ၊ ကဗျာဆရာ တင်မိုးတို့ ကို အမှာ စာရေးဖို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ။

“ဆရာရယ်၊ စာရေးဆရာအလုပ်ဆိုတာ ကြုံလို့ ဝင်ပြီး လုပ်နေရတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်ဝါသနာ ပါမှ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ စာရေးတာကလွဲရင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဖူးဘူး” ဟု ဆိုသည်။ ။ မှန်ပေသည်။ ။ မြသန်းတင့်သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်က B.A (BL) ရှေ့နေဘွဲ့ ရသည်။ ။ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ အရေးပိုင် လုပ်လို့ ရသောဘွဲ့ဖြစ်သည်။ ။ မလုပ်။ စာရေးဆရာပဲ လုပ်သည်။ ။

ယနေ့ လက်ဆောင်ရလာသော စာအုပ်ကလည်း ကြည်ဝင်း၏ မချမ်းဘော မြို့ဝင်တောလားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်။ ပခုက္ကူသား ဆရာဝန် ရေးတာ။ အသက် ၆၀ ကျော်မှ စပြီး ကလောင်ကိုင်သူ...

စာရေးဆရာဆိုတာ ငွေတော့ မချမ်းသာ။ သို့သော် ငွေချမ်းသာသူတွေ၊ ရာထူးကြီးသူ၊ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ အရေးပိုင်မင်းများ ထက် ဂုဏ်ရှိသည်။ ။ လူသူလေးစားသည် ၊ ချစ်ခင်သည် ၊ ရိုသေသည်။ ။

ယခုဆရာမ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမက ပဲခူးသူ။ ဆရာက ပခုက္ကူသား။ ဆရာက ခပ်အေးအေး။ တစ်ခါတစ်ခါ သီချင်းလေးတော့ ဆိုတတ်သည် ။ ဆရာမက စာရေးချင်သည် ။ ကဗျာစပ်ချင်သည် ။ သီချင်းဆိုချင်သည် ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမြသောင်း (မြသောင်းကြီး) ဟု ခေါ်သည် ။ မြသောင်းက နှစ်ယောက် မြသောင်းလေး (ပိုက်သင်မြသောင်း) နှင့် မြသောင်းကြီး ခွဲခေါ်ကြသည် ။

မြသောင်းကြီးဆိုတာ ပခုက္ကူ ခိုင်နမ့် မျိုးတင့်၏ အစ်ကိုအရင်း။ မြသောင်းကြီး၊ မြသောင်းလေး၊ ကျီးသဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် မြိုင်အောင်ငြိမ်းတို့က ဆေးတက္ကသိုလ် အဆောင်မှ ထွက်ပြီး မန္တလေးရန်မျိုးလုံရပ်ထဲမှာ အိမ်ငှားပြီး အတူနေကြသည် ။

တစ်ခါသော် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက မျက်နှာဖုံးပုံ အမျိုးသမီးကို မြသောင်းကြီးက၊ စာဆက်သွယ်ပြီး မိတ်ဆက်သည် ။ နောက်တော့ ညားသွားသည် ။ မျက်နှာဖုံးပေါ်က အမျိုးသမီးက ပဲခူးသူ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အဆိုတော်။ စာရေးဆရာမ ညိုညိုဝင်း။ ယခုအိမ်ထောင်သက် ၅၀ နီးပါးရှိကြပြီ။ သားသမီးတွေက သူဌေးတွေ။ ပျဉ်းမနားမှာ တိုက်ကြီးခြံကြီးနဲ့ နေသည် ။ ကျွန်တော် မကြာခဏ အလည်ရောက်သည် ။ ဒေါက်တာမြသောင်းက ဘားအံမြို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးဘဝဖြင့် ပင်စင်ယူသည် ။

“မရဘူး၊ ထမင်းကချက်ပြီးပြီ၊ ပြင်ထားပြီ၊ စားပြီးမှ ပြန်ရမယ်” ဟု မညိုက ဆိုသည် ။

ကျွန်တော်က ပျဉ်းမနားမှာ ဒေါက်တာမြသောင်း အိမ်ရောက်တိုင်း သူ့ဇနီး ညိုညိုဝင်းက ထမင်းကျွေးသည် ။ စားရသည် ။ ညိုညိုဝင်းက ပဲခူးသူ။ လိပ်ပြာကန်ရပ်ကွက်သူ။ တက္ကသိုလ် အဆိုတော်။ အလွန် သွက်

လက်၊ ချက်ချာသည် ။ သဘောကောင်းသည် ။ ယခု စာရေးဆရာမ စိမ်းမြမြရဲ့ “ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော်” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်း ဒေါက်တာမြသောင်းကတော် ဒေါ်ညိုညိုဝင်း၏ ပုံရိပ်က ပေါ်လာသည် ။ သူ့စာ၊ သူ့အပြော၊ သူ့အရေးသည် အညာလေသံ မဟုတ်။ ပဲခူးသူတို့ ၏ လေသံကြားနေရသည် ။ သွက်လက်သည် ။ ချက်ချာသည် ။ ပျော်ရွှင်သည် ။

ဆရာမသည် “ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော်”ဟူသော စာအုပ်ကို ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ရေးထားသည် ။ ဆောင်းပါးလည်း ဆန်သည် ။ ဝတ္ထုဆောင်းပါးဟု လည်း ခေါ်ရမည်။ ဝတ္ထုသည် ရသစာဖတ်သူကို နှလုံးထဲ စွဲပြီး မောကျန်ရစ်စေသည် ။ ဆရာမ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ငိုငံမနေရ၊ တွေးမနေရ၊ ဆွေးမနေရ၊ ပျော်နေရမည်။

ဆရာမသည် ဆရာဝန်ကတော်၏ ဘဝတွင် တွေ့ကြုံရသော လူနာများ ၏ သဘာဝကို စာရေးဆရာ အမြင်ဖြင့် ခံစားသည် ။ စာနာသည် ။ တွေးသည် ။ ရေးသည် ။ လူနာဆိုတာ လူတန်းစားပေါင်းစုံ။ သူဌေးတွေလည်း ပါသည် ။ အရပ်သမား၊ ဖဲသမား၊ ဘုန်းကြီးကစ ပါဝင်သည် ။ သူတို့ ဘဝမျိုးစုံ၏ ဓလေ့။ အလေ့အကျင့်စရှိက်၊ ဝါသနာများကို ဆရာမက ကလောင်ဖြင့် ပုံဖော်ပြသွားသည် ။ တကယ်တော့ဆရာဝန်ဘဝသည် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မပိုင်။ လူနာကသာ ပိုင်သော ဘဝဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော် ၁၉၇၃ ခုနှစ်က မကွေးမြို့သို့ တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းခဲ့ရသည် ။ အိမ်ငှားသည် ။ ဆရာဝန်နှင့် အတူနေရ ကောင်းတာပေါ့။ အိမ်လခ၊ ဆရာပေးသမျှယူမယ်။ ရွှေသာရွှေခွဲဟု ဆိုသည် ။ ဦးတင်အေး၊ ဒေါ်တင်မြ၊ ပခုက္ကူ အင်ပင်ရွာဇာတိ။ လူနာကလည်း များ လိုက်တာ။ နားရသည် မရှိ။ တစ်နေ့လူနာ ၃၀-၄၀။ ညဆိုလည်း အိပ်ရသည် မရှိ။ ၁၀ နာရီမှာ

တစ်ယောက် လာသည်။ နံနက်ခင်း ၄နာရီမှာ တစ်ယောက်လာသည်။ အိပ်ရေးကောင်းကောင်း အိပ်ရသည် မရှိ။ အိမ်ရှင် ဦးတင်အေးပါ စိတ်ပျက်လာသည်။ အိမ်ကို ခဲနှင့် ပေါက်ပြီး နှိုးသည်။ ဝင်းထရုံ ကျော်တက်လာပြီး တံခါးခေါက်နှိုးသည်။ “ဆရာ မရှိပါဘူးဆိုကွာ။ ခရီးထွက်သွားတယ်။ ပြန်ကြ။ ပြန်ကြ”ဟု ဦးတင်အေးက ငေါက်လွှတ်ရသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နေမကောင်းသည့် အခါမှာ ပင် ရွာဆီကနေ လာပင့်သော လူနာမျိုးက တစ်ဒုက္ခ။ ဆရာက ဆရာဝန်ပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးက သေတော့မှာ ဆရာ၊ လိုက်ကြည့်ပေးပါဦးဆိုသူက ဆိုသေးသည်။

သူငယ်ချင်း ကျောင်းဆရာ၊ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်တွေက ဂေါက်သီးကစားဖို့ ခေါ်သည်။ မကစားနိုင်၊ သူတို့ မှာ ညနေရုံးဆင်းလျှင် အားနေပြီ။ နားနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်ဘဝမှာ ညနေ ၄ နာရီကျော်မှ အလုပ်စလုပ်ရသည်။ တစ်ညလုံးနားရသည် မရှိ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ပခုက္ကူသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သစ်စက်ထောင်သည်။ တည်းခိုခန်း ထောင်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကို မန်နေဂျာ လွှဲထားသည်။ ကျွန်တော်က ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ပခုက္ကူအထွေထွေရောဂါကုဆေးရုံကြီး ကိုယ်ထူကိုယ်ထဆောက်တော့ ဆောက်လုပ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဗဟိုအတွင်းရေးမှူး လုပ်သည်။ ဆေးရုံဆောက်လုပ်ရေးရုံးခန်းသည် ကျွန်တော့်အိမ် ဖြစ်သည်။ နံနက် ၇ နာရီမှ ည ၈နာရီအထိ ဆေးရုံဆောက်လုပ်ရေး ရုံးခန်းမှာ ပဲ နေသည်။ ဒါနဲ့ လူနာတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားသည်။ ဆေးကုခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး မန်နေဂျာလုပ်သော သစ်စက်၊ သစ်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုခန်းဝင်ငွေက ကျွန်

တော့်ဆေးကုတာထက် ၁၀ ဆလောက် ဝင်ငွေကောင်းသည်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဝါသနာပါသော စာရေးဆရာအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်လာသည်။ ။

ယခု ဆရာမ စိမ်းမြမြ၏ “ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော်” ဆိုသော စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ။ မွန်းကျပ်လာသည်။ ။ ၂၄ နာရီ တာဝန်ရှိနေသော ဆရာဝန်ကို ပြန်ခံစားရသည်။ ။ အားရသည် မရှိ၊ နားရသည် မရှိ။ ကျွန်တော့်သမီးလည်း ဆရာဝန်။ စနေမရှိ။ တနင်္ဂနွေမရှိ။ ညအရေးပေါ်လူနာက မကြာမကြာ ခေါ်လို့သွားရသည်။ ။ အသက်ငယ်သေးတော့၊ ပင်ပန်းသည် မထင်။ အသက်ကြီးလာတော့ မခံနိုင်။ ဆရာဝန်များ အသက်မရှည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ဆရာမ စိမ်းမြမြ၏ ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော် စာအုပ်က လူ့ဘဝ အဖုံဖုံ၊ စရိုက်အစုံစုံကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်ရပါသည်။ ။

ဖတ်သာကြည့်ကြတော့။

ဒေါက်တာသက်လွင်

၁၄-၁၂-၂၀၁၆

ဆရာဒေါက်တာ မြင့်သန်း၏ အမှာ စာ

ကျော့ချ်ဘားနပ်ရှော့၏ Saint Joan ပြဇာတ်မှ ဂျိုးကို အင်္ဂလိပ်များက
ဖမ်းမိသွားသောအခါ ထောင်မှူးနှင့် ဂျိုးတို့
အပြန်အလှန်ပြောစကားများ -

ဂျိုး ။ ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်မိန်းမနဲ့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမတွေလုပ်တဲ့ အိမ်လုပ်တွေကို လုပ်ရာမှာ အနိုင်ယူနိုင်ပါတယ်။

ထောင်မှူး ။ ။ ဒီလိုဆိုရင် မင်းဟာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ရဲ့ သားနဲ့ ဘာကြောင့် စစ်တိုက်ရတာလဲကွယ်။

ရှုံး။။ အိမ်အလုပ်ကို လုပ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မလုပ်တဲ့ စစ်တိုက်တဲ့ အလုပ်ကို အခြား ဘယ်သူမှ လုပ်နိုင်တဲ့သူမရှိပါဘူး။

(ခင်မျိုးချစ်၏ ချစ်တဲ့ အခါချစ်လိုက်၊ မုန်းတဲ့ အခါ မုန်းလိုက်မှ) အိမ်အလုပ်ကို လုပ်နိုင်သော အမျိုးသမီးများ စွာ ရှိပါသည်။ ။ အိမ်အလုပ်ကို ကောင်းစွာ လုပ်နိုင်သော ဆရာဝန်ကတော်များ စွာ ရှိပါသည်။ ။ အိမ်အလုပ်ကိုလည်း ကောင်းစွာလုပ်နိုင်သလို ခင်ပွန်းကိုလည်း ကူနိုင်၊ မိသားစုကိုလည်း ထိန်းနိုင်သည့် ဆရာဝန်ကတော် များ စွာ ရှိပါမည်။

ထို့ထက် ပိုပြီး စာပါရေးနိုင်၊ သူတစ်ပါး စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း စာရေးနိုင်သည့် ဆရာဝန်ကတော်မျိုးတော့ ရှားလိမ့်မည်။ စစ်တိုက်သော မိန်းမကဲ့သို့ လုပ်နိုင်သူရှားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ စာရေးသော အိမ်ရှင်မ၊ ဆရာဝန်ကတော်တစ်ဦးကား ပို၍ ပင် ရှားလိမ့်မည်။

စိမ်းမြမြသည် ကား ထိုသို့သောအမျိုးသမီးတစ်ဦးဟု ဆိုပါမည်။
အောင်မြင်မှုများ ဖြင့် ဆက်လက်ချီတက်နိုင်ပါစေကြောင်း.....

မေတ္တာရည်လျက်....

ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်) အယ်ဒီတာချုပ်

ရှင်မတောင်စာပေ

health for ALL

အလှအပနှင့် ကျန်းမာရေးမဂ္ဂဇင်း

၁၅-၁၂-၂၀၁၆

*

ပန်းချီကျော်ဖြူစံ၏ ကန့်လန့်ကန့်လန့်

ဆေးရိုးသည် က ကန့်လန့်ကန့်လန့်

(၁)

Health for ALL အလှအပနှင့် ကျန်းမာရေးမဂ္ဂဇင်းမှ ပင်တိုင်စာရေးသူ ဆရာဝန်ကတော် စိမ်းမြမြက သူ၏ လုံးချင်းစာအုပ်မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့် အမှာ စာ ရေးခိုင်းတယ်ဗျာ...

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှမဟုတ်၊ သာမန်ပန်းချီသမားမျှသာ။ ပန်းချီပုံ ရေးခိုင်းတာကတော့ မဆန်းပါ။ သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော် တွေ့ကြုံရပ်တည်ခဲ့သူမို့...

ထူးဆန်းတာက စာပေကိစ္စ....

စာပေကိစ္စကတော့ ယခုအချိန်အထိ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဟု ဝန်ခံပါရစေ...။

အမှန်တိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး မောင်နီဝင်းက ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်ချင်သူ။ သို့သော် ဆန္ဒနှင့် ဘဝတစ်ထပ်တည်း မကျလိုက်ပုံက တစ်လွဲစီ။

မောင်နီဝင်း(ပခုက္ကူ)က အမျိုးသား စာပေဆု (ကဗျာပေါင်းချုပ်)ဖြင့်

ဆုရ ကဗျာဆရာဖြစ်ခဲ့ပြီး မိမိကတော့ သာမန် သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆရာဘဝနှင့် ရုန်းကန်နေရဆဲပါ။

ဘယ်သို့ဆိုပါစေ....

ဆရာမ စိမ်းမြမြ၏ တောင်းဆိုချက်အရ အမှာ စာကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်အောင် ရေးရပါသည်။

(၂)

စာအုပ်အမည်က “ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော်”

စာရေးသူက ဆရာမ စိမ်းမြမြ။ ပဲခူးသူ။ ကျွန်တော့်မြို့။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားနှင့် အကြောင်းပါတော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်သူဖြစ်ရော ... ကျွန်တော့် အမေအိမ်နဲ့ သူတို့ အိမ်က ဟိုဘက်လမ်း ဒီဘက်လမ်း။ လမ်းထိပ်ထွက်အော်ရင် ကြားရနိုင်တယ်ဆိုတော့ အိမ်နီးချင်း။

အသက် ၈၈ နှစ်အရွယ်ရှိ မိမိ၏ မိခင်ကြီးမှာ ပခုက္ကူမြို့၊ အောင်သာကန်ရပ်ကွက်၊ အောင်တော်မူလမ်းက နေအိမ်မှာ ယခုအချိန်အထိကျန်းကျန်းမာမာ။ အမေအိမ်ကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် အရိပ်ခို နေကျ။ ကြားရက်တွေမှာ လည်း မကြာမကြာ ရောက်တတ်ပါသည်။

တစ်နှစ်က နွေရာသီ အမေအိမ် ရောက်နေခိုက် ဆရာဝန်ကတော်နှင့် စတွေ့ရပါသည်။ မိတ်ဆက်ပေးသူက ညီငယ် ဗိုလ်စော (စောလှထွေး)။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေကစလို့ စာရေးဆရာနိုင်ဇော် (ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဇော်) အကြောင်း လစဉ်ထုတ် health for ALL အလှအပနှင့် ကျန်းမာရေးအကြောင်းများ နှင့် ဒီမဂ္ဂဇင်းအတွက် သူ့စာမူများကို အစောဆုံး ဘယ်ယူခဲ့ရသူမှာ ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

မှတ်သားစရာ ဆရာမြသန်းတင့်စကား...

မိမိသည် ရန်ကုန်ပန်းချီလောကကို ရုန်းကန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆန်းပိုင်းမှာ ငါးထပ်ကြီး စာသင်တိုက်က အစ်ကိုတော် ဦးနာယက၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခြေကုပ်ယူပြီး အားထုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ထိုစဉ်က ဆရာ မြသန်းတင့်၊ ဆရာ အောင်လင်း၊ ဆရာကြီးဦးသန်းတင် (ပညာတန်ဆောင်)၊ ဆရာဦးကျော်အောင်၊ ဆရာတင်မိုးတို့ ၏ ကျေးဇူးတရားက ကြီးမားလှပါသည်။ ။ အနီးဆုံးကတော့ ဆရာမြသန်းတင့်ပါ။ အားလုံးက ပခုက္ကူ ဇာတိဖွားများ ပီပီ ကျွန်တော့်အား ကူညီကြပါသည်။ ။ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း၊ ချင်းတွင်းစာပေ၊ မိုးဝေ၊ ရှုမဝ၊ ငွေတာရီ၊ မြဝတီ စသည့် စာပေတိုက်များ နှင့် ဆက်သွယ်လမ်းပြပေးသည် မှာ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါ၏။

စာပေနှင့် ပန်းချီ၊ ပန်းချီနှင့် စာပေ...

ညီရင်းအစ်ကို၊ မောင်ရင်းနှမများ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမြ၊ မြသန်းတင့် နှင့် တွေ့တိုင်း အမြဲမှာ ကြား ဆုံးမသည် မှာ ...

စာရေးချင်သူ စာများများ ဖတ်ပါ။

ကဗျာရေးချင်သူ ကဗျာများများ စပ်ပါ။

ပန်းချီရေးချင်သူ ပန်းချီများများ ရေးပါ။ ကြည့်ပါ။ အရောင်တွေ ရဲရဲသုံးပါ။

ဒေသစွဲတွေ လျှော့ပါ...

ဝါးလုံးခေါင်းထဲ လ မသာချင်ပါနှင့် ။

စာပေနယ်မှာ လူငယ်တွေ တိုင်းပြည်အတွက် ကြိုးစားကြပါ။

ကမ္ဘာကြီးအတွက် ကြိုးစားကြပါ။ စသည် စသည် ကျွန်တော်
မမေ့သည် သာ...

ဆရာမ၊ ဆရာဝန်ကတော် စိမ်းမြမြက ဆရာမြ၊ မြသန်းတင့်ရဲ့
အချိုးပေမို့ ဆရာမြရဲ့ အမှတ်တရစကားနှင့် အမှတ်တရ ဖြစ်ပါစေ....

ပန်းချီ ကျော်ဖြူစံ

၁၂-၁၂-၂၀၁၆

*

ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော်

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ လောက်ကပေါ့။ (ကြားတာ မဟုတ်ပေမယ့်) မြို့လေးတစ်မြို့မှာ လူသိများ ပြီး စိတ်ဝင်စားခံရသူတွေထဲမှာ ဆရာဝန်ကတော်တွေ ပါခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ အပိုအလိုမရှိ ကျွန်မ တိကျစွာ ပြောနိုင် ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာအတတ်သင်က နည်းပြဆရာမတစ်ယောက်မို့ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ လက်သည်းရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါး၊ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်ကိုစီး၊ ပန်းလှလှလေးကို ပန်၊ ပဝါလှလှလေးတွေ ခြုံတတ်တဲ့ ကျွန်မ...။ ခုခေတ်အခေါ်ဆိုရင်တော့ (ပဲများ တယ်ပေါ့နော်) လှလှပပ၊ စမတ်ကျကျ နေတတ်ခဲ့တာကိုတော့ ရိုးရှင်းစွာ ဝန်ခံရမှာ ပါ။

မြို့ရဲဌာနဆိုင်ရာ အခမ်းအနားပွဲတွေမှာ အခမ်းအနားမှူး အမြဲလုပ်ရလေ့ရှိတဲ့ သူမို့ ကျွန်မရဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်က တမင်လုပ်ယူတာ မဟုတ်ပေမယ့် သေသေသပ်သပ်တော့ အမြဲဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ လက်ကိုင်အိတ်ရယ်၊ ပန်းရယ်၊ ဖိနပ်ရယ် ဆင်တူလေးတွေ ရွေးချယ်ဝတ်ခဲ့တာလည်း ကဗျာတွေ၊ စာတွေ ရေးခဲ့သူမို့ ကဗျာဆန်ချင်ခဲ့တာလားတော့ မသိနိုင်ဘူးပေါ့လေ...။

အဲဒီလိုမျိုး အလှအပကို မြတ်နိုးတတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဆရာဝန်ကတော် ဖြစ်သွားသောအခါ ဘဝဟာ ပိုပြီး ကဗျာဆန်သွားလိမ့်မယ်လို့ (မှားယွင်း

စွာ) ထင်ကြေးပေးခဲ့သူတွေ များ ပါတယ်။

ပညာအတတ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေတဲ့ ဆရာဝန်ဘဝဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် မဟုတ်သလို သူတို့ ရဲ့ ဖူးစာဖတ်ဆရာ ဝန်ကတော်တွေရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ဟာလည်း အကြမ်းအရမ်း၊ အလွမ်းစုံတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေအပြင် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဆန်းကြယ်မှုတွေ၊ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်ဖွယ်တွေ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ တွေနဲ့ အတူ မပြူးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်စရာအဖြစ်တွေနဲ့ သံသာခရီးမှာ မ မောမပန်း၊ စည်းချက်ညီညီ ဟာမိုနီကျကျ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဆရာဝန်က တော်ဘဝဟာ သိပ်တော့ လွယ်လှတာ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

လက်သည်းရှည်များ နှင့် လမ်းခွဲခြင်း

ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားရဆုံး အရာတွေထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ လ က်တွေ ပါခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာလက်လို့ လူတွေပြောတဲ့ အခါ ကျွန်မအ လွန်ကိုပဲ ကျေနပ်မိတယ်ဆိုတာ မညာပါဘူးနော်။ အော်ဂင်တီး၊ ပတ္တ လားတီး၊ ကဗျာရေး၊ စာရေးနဲ့ ယိုးဒယားအက ကတတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မလ က်ကလေးတွေကို တယုတယထားလေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်။

မတို မရှည်လက်သည်းတွေကို ပုံဖော်ညှပ်လက် သည်းညှပ်က တံစ ဉ်းသေးသေးလေးနဲ့ အသေအချာတိုက်ပြီး ကြွေရောင် လက်သည်းဆိုး ဆေးလေးနဲ့ အလှဆင်ရတာ ကျွန်မ သဘောအကျဆုံးပါပဲ။ လက်သည်း လေးတွေ ကျိုးပဲ့သွားမှာ စိုးလို့ ဂရုတစိုက်နဲ့ တရိတသေဖြစ်ခဲ့တာ။ အလှ အပကို အလွန်အကြူး ရူးသွပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ခရေစီဖြစ်ခဲ့တာ တော့ ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မချစ်တဲ့ လက်လေးနဲ့ လက်သည်းရှည်တွေဟာ ဆရာဝန်က တော်ဘဝကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့ချိန်ကစလို့ ကျွန်မရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုအောက်မှာ တုံးတိတ်ဖြစ်အောင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ညှပ်ပစ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။ လက်သည်းလေးတွေရဲ့ မျက်ရည်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုရင်း ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဆေးခန်းအမှ ဝိုက်၊ လူနာကြည့်ပြီးတိုင်း လက်ဆေးတဲ့ ရေဇလုံ၊ ဆေးခန်းထဲက ဘုရားပန်းအိုး၊ လူနာသောက်ဖို့ ရေအိုး၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ လဲပေးရတဲ့ ခေါင်းအုံး၊ လိုက်ကာနဲ့ များ ပြားလှတဲ့ တာဝန်တွေကြားမှာ ဟိုတိုက်ဒီတိုးနဲ့ လက်သည်းလေးတွေ ကျိုးပဲ့ကုန်တာကိုလည်း သူတို့ ကို သနားစာနာရမှာ မေ့လျော့စွာနဲ့ ကို အလုပ်တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေခဲ့ရပါတယ်။

လှပမှုအတိကနေ ဘဝပြောင်းသွားရှာတဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက် လက်သည်းလေးတွေအတွက် အထူးတလည် မခံစားမိလောက်အောင် ဆရာဝန်ကတော်ဘဝမှာ အလှအပအတွက် သွေးအေးအေးနဲ့ နေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

လက်သည်းရှည်ရှည်လေးတွေနဲ့ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝလေးတွေထက် လူ့အသက်ကို ကယ်တင်နေတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်အောက်က ပါရမီဖြည့်ဖက် ဆရာဝန်ကတော် ဘဝဟာလည်း ပန်းခင်းလမ်း မဟုတ်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်။

ခြောက်သွေ့သွားတဲ့ လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်းတွေ၊ လက်သည်းအရောင်တင်ဆီတွေကို သတိမရနိုင်လောက်အောင်ကို ဆရာဝန်ကတော်ဆိုတဲ့ ပုံရိပ်အောက်မှာ အားလုံး ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်တာလည်း ထူးပြီးတော့ လွမ်းစရာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဆရာဝန်ဆိုတာ သီးသန့်လူတန်းစား (အရိုသေခံ လူတန်းစားရယ်လို့ သတ်မှတ်ခြင်း ခံရပေမယ့် အောက်ခြေလွတ်တဲ့ ရေပေါ်ဆီ လူတန်းစား မဟုတ်ဘူး ဆို

တာတော့ ရဲရဲကြီး အာမခံရဲပါတယ်။

အသက်ကယ်ခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က စိန်ခေါ်မှုအမျိုးမျိုး၊ စွန့်စားမှုအမျိုးမျိုး၊ သည်းခံမှုအမျိုးမျိုး၊ မွန်းကျပ်မှုအမျိုးမျိုး၊ ဖိအားအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ လူ့အခွင့်အရေး (တစ်နည်းအားဖြင့်) လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု၊ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ အဆုံးရှုံးခံထားရတဲ့ လူတွေပါလားလို့ ကျွန်မ သတိပြုမိလာတဲ့ အခါ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဇနီးကောင်းပီသဖို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်က အပေါ်ယံအလှအပထက် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဆိုတဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအတွက်သာ ကျွန်မဘဝကို ရင်းနှီးပေးဆပ်ချင်လာခဲ့တယ်။

ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခြယ်သဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့တဲ့ လက်သည်းရှည်လေးတွေနဲ့ လက်သည်းနီလေးတွေကို အားနားမိပေမယ့် ဆရာဝန်ကတော်ဘဝမှာ တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံး လူသားရတနာလေး တွေအတွက်သာ ဘဝကို အလှဆင်ချင်တော့တာမို့မြတ်နိုးလှစွာသော ကျွန်မရဲ့ လက်သည်းရှည်များ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရမှုအတွက် ဒီနေ့အထိ နောင်တ၊တရားစိုးစိမ့်မရှိခဲ့တာ ကျွန်မ ရင်ထဲက မှန်သောသစ္စာ စကားပါ။

သွေး၊ သွေးညှီနံ့နှင့် ရင်းနှီးခြင်း

ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း ဒေါက်တာစိမ်းရဲ့ ဆေးခန်းက ယောက်ျားလေး ဆေးခန်းမို့ ထိခိုက်ရှနာလူနာ၊ အရက်သမား၊ ငှက်ဖျားသမားတွေအလွန်ပေါ့တဲ့ ဆေးခန်းပါ။ လာလိုက်ရင်လည်း နေသာသပ၊ လေညှာကလုပ်လို့ မရအောင်ကို ဟဲဗီးအကြီးစားတွေ ပေါတတ်လွန်းပါရဲ့ ။ ဆရာဝန်ကတော် ဖြစ်ခါစဘဝမှာ ဆေးခန်းကိုကူရင်း သွေးနဲ့ သွေးညှီနံ့နဲ့ စတင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုဟာလည်း အစတည်းက ယဉ်သကိုဆိုသလို မှတ်မှတ်

ရရ အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုက စခဲ့ပါတယ်။

ဆရာအတတ်သင် နည်းပြဆရာမမို့ တစ်ခုသောညနေမှာ ကျောင်းက မောမောပန်းပန်းနဲ့ စာသင်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်စ။ အဝတ်အစားလဲပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နားမယ်အလုပ်၊ အိမ်ရှေ့ဆေးခန်းထဲက စူးစူးဝါးဝါး ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အော်ငိုသံနဲ့ အတူ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို၊ ဆူဆူညံညံ စကားသံမျိုးစုံကြောင့် အိမ်ရှေ့ထွက်အကြည့်၊ အူလိုက်သည်းလိုက် ပက်ပက်စက်စက်ငိုနေတဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ပေပွနေတဲ့ မျောက်လောင်း အဲပါ.... ယောင်သွားလို့ နော်...။ မျောက်တွေကိုအားကျပြီး သစ်ပင်တက်တမ်းကစားတာ အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတဲ့ ကိုယ်တော်ချော ပေါက်စလေး။ သူ့အနာကိုဖိထားတဲ့ (ကြုံရာဆွဲယူလာပုံရတဲ့) အဝတ်စမှာ သွေးတွေရွဲလို့ ။ သူ့အင်္ကျီမှာ လည်း သွေးတွေကို ရဲလို့ ...။ ဆေးခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်လည်း သွေးတွေ တစက်စက် ကျအောင်ကို သွေးကလည်း ရွှင်လွန်းလို့ ။ ဆွေမျိုးတစ်စုရဲ့ မျက်နှာကလည်း မျောက်မီးခဲကိုင်သလို၊ အပူရုပ်တွေကို စိတ်မသက်မသာနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာကို မရှက်တမ်း ဝန်ခံရမှာ ပါ။ ဒီလောက်များ တဲ့ သွေး၊ ကျွန်မမှ မမြင်ဖူးတာကိုးနော်။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရိုးနေတဲ့ ဆရာစိမ်းကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ထုံဆေးလေးထိုးပြီး ကြောင်အူနဲ့ ချုပ်ရမယ်၊ သွေးကြောထိသွားတာမို့ သေသေချာချာ လုပ်မှ ရမယ်လေ။ လူနာရှင်ထဲက သတ္တိရှိတဲ့ တစ်ယောက် သူ့ကိုကူပါလို့ ပြော။ အိုကေပြီပေါ့... ဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာ ကျွန်မလည်း ခဏပြန်နားဖို့ အိမ်ထဲဝင်၊ သံပရာရည်လေး သောက်မယ်ပေါ့လေ...။ အတွေးလေးစမယ်ကြံ ခါရှိသေး... ဝုန်းခနဲ ပြုလဲသံနဲ့ ဆေးခန်းထဲက ဒုတိယအကြိမ် ပြဿနာဖြစ်တဲ့ အန္တရာယ်နဲ့

ကြောင့် ငေါက်ခနဲထ၊ ဆေးခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့...။ အောင်မလေး... ဘုရား ဘုရား တ၊မိလောက်အောင် မျက်စိထဲ ငရုတ်ရည်ဝင်သလို ပူစပ် ပူလောင်ဖြစ်စေတဲ့ မြင်ကွင်း ဆီးကြိုနေပုံက... ကယ်ပါဦး အရပ်ကတို့ ရေလို့ ...ဖျို့ဟစ်ချင်စရာ။ ချုပ်စရာ ပစ္စည်းအစုံ မီးဖိုပေါ်တင်ပြုတ်လို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး သကာလ ဆရာစိမ်းက ချုပ်ဖို့ အလုပ်မှာ သွေးတိတ်အောင် ဖိခိုင်းထားတဲ့ ၊ ချုပ်လုပ်မှုကိုကူမယ့် ကလေးအဖေ ရုတ်တရက် မူးလဲကျလို့ လူနာခုတင်ဘေးမှာ ခွေခွေလေး။ လွတ်ကျသွားတဲ့ ဝှမ်းစအစား ရေကျက်အေးနဲ့ စိမ်ပြီး ဝှမ်းစအသစ်နဲ့ သွေးရွှင်နေတဲ့ ကလေးနှုတ်ခမ်းကို ဖိပေးထားရတယ်။

အငိုသန်တဲ့ ကလေးရဲ့ မျက်ရည်၊ နှာရည်တွေက ထွက်လာတဲ့ သွေးနဲ့ ရောပြီး ကျွန်မလက်တွေမှာ ပေတေနေအောင်ကို စိုရွှဲနေပါရော... သတိလစ်နေတဲ့ ကလေးအဖေကို သွေးပေါင်ချိန်တိုင်း၊ နှလုံးခုန်စမ်းနဲ့ ဆရာစိမ်းက သတိရအောင် ကုသပေးနေချိန်မှာ ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက် ပျို့ချင်လာတဲ့ စိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း သကောင့်သားကို ချောနေရတယ်။

ကျွန်မ သိနေတယ်လေ... ကလေးအဖေ သတိရလာပေမယ့် ချုပ်လုပ်မှုကို ကူခိုင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူဆိုတာ၊ သူ့အဖေက သူ့သားကို မကြည့်ရက်ပါတဲ့ ။ သူ့ဦးလေးက သွေးမြင်ရင် မူးတတ်ပါတယ်တဲ့ ...။ ဒီလောက် သူရဲဘောနည်းတဲ့ ဗန္ဓုလသွေးတွေကို စိတ်ထဲက မချင့်မရဲ ဖြစ်မိပေမယ့် ကလေး သွေးတိတ်ဖို့ ၊ နှုတ်ခမ်းပေါက်တာ ချုပ်ဖို့ က အဓိကမို့ ဇာတ်ပို့အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမှာ ကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိနိုင်မလဲ။ ဟုတ်တဲ့ ... အားလုံးကောင်းပါသည် ပေါ့နော်....။

“လောကဓံ၏ ရိတ်ပုတ်ခြင်းဒဏ်ကြောင့် ငါ၏ ဦးခေါင်းတို့ သည် သွေးဖြင့် ခြင်းခြင်းနီနေ၏။ သို့သော် ညွတ်ကား မညွတ်တဲ့ ”

ကြိုက်လှချည့် ဒီစာလေး မှတ်ပလားဟဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရဲဆေး
တင်ရင်း၊ ကျူကျူပါအောင်ငိုပြီး ရုန်းကန်နေတဲ့ ကလေးကို ထိန်းရင်း
ဆရာဝန်ကတော်ဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေကြုံရမှာ မစဉ်းစားမိဘူးလို့ လည်း ဝ
မ်းမနည်းနိုင်အားတော့ပါဘူး။ သွေးညှိနဲ့ကိုကြောက်လို့ ဈေးထဲက ငါးတ
န်းတောင် ဈေးသွားမဝယ်တဲ့ ကျွန်မ။ ဆရာစိမ်းရဲ့
ဆေးခန်းအကူဘဝမှာ ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးတော့ဘူးပေါ့နော်။ လူနာဝေ
ဒနာ သက်သာဖို့ သာ အဓိကထားရမှာ မို့ တာဝန်က တာဝန်ပါပဲလို့ စိတ်
ပိုင်းဖြတ်ရင်း သွေးညှိနဲ့တွေနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ အစပျိုးမှုကတော့
ဆရာဝန်ကတော် ကျွန်မဘဝရဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ မှတ်ကျောက်ပါ။ အဲဒီနေ့က
စလို့ တစ်သက်တာ သင်ခန်းစာအရ သွေးထွက်သံယိုချုပ်ရမယ့်
လူနာမျိုးကြုံလာရင် ကျွန်မက တိုက်ပွဲတိုင်း အောင်နိုင်တဲ့ ရဲဝံ့မှုမျိုးနဲ့
ပေါ့။

နားကပ်နောက်ပိတ် နားထဲဝင်သွားလို့ ခွဲထုတ်ရမယ့်သူတွေ၊ အရက်
ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်လို့ နားရွက်ပြသွားသူတွေ... လင်မယားချင်းရန်ဖြစ်လို့
ထိပ်ပေါက်၊ ခေါင်းကွဲတာတွေ... စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်လဲတာ... ဓားပြတ်
တာစတဲ့ သွေးသံရဲရဲမှန်သမျှ ကြည့်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ဆ
ရာစိမ်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အားဖြည့်ကူညီနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သွေးညှိနဲ့
နဲ့ စတင်ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ ဆရာဝန်ကတော် ဘဝဟာ ကဗျာမဆန်လှပေမ
ယ့် သူ့နေရာနဲ့ သူတော့ အထာကျနိုင်ခဲ့ပါတယ်။